

ДОНАЛД БИСЕТ ТРИТЕ „УРА“

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Живееше едно време директорка на училище на име мис Белсъм. След някакъв хокеен мач, тя накара ученичките да извикат три пъти „ура“ за състезателките от противниковия отбор.

— Момичета — подкани ги тя, — хайде три пъти „ура“ за отбора на „Сент Хилда“!

— Хип, хип, хип...

Но „ура“ не се чу. Трите „ура“ бяха отишли да пият лимонада.

Мис Белсъм отиде в сладкарницата да ги потърси.

— Хей, три „ура“ — викна им тя. — Веднага се връщайте!

— Не желаем — отвърнаха трите „ура“. — Когато си допием лимонадата, тогава ще се върнем.

Мис Белсъм вътрешно се ядоса, но все пак приятелски им се усмихна.

— Е, добре, до скоро виждане! — каза тя и тръгна.

— На това може да отговорим само по един начин — каза най-възрастното „ура“.

— Какъв? — запитаха другите две.

— Когато тя каже „До скоро виждане“, вие тихичко ще кажете: „Искам да те видя първо аз“.

Трите „ура“ дълго се смяха, после тръгнаха по света да намерят някого, на когото да са му най-полезни.

— Да идем на мач — сети се едното „ура“. — Там ужасно много им трябват „ура“-та.

Те тръгнаха за мача, но по пътя срещнаха много „ууу“-та, които също бяха тръгнали натам. Едно „ууу“ им подхвърли:

— Точно за тоя мач „ура“-та не трябват. Играчите не са от най-добрите.

„Ура“-та се разделиха с „ууу“-тата и се запътиха на друго място.

— Искате ли да отидем на театър? — предложи едно от „ура“-та. — Мисля, че на театър хората викат „ура“.

Но щом отидоха в театъра, видяха, че хората не викат „ура“ а само любезно ръкопляскат. Затова не останаха и там.

После се скитаха насам-натам по широкия свят и някак изведнъж се почувстваха ненужни. Но все още не им се прибираще в училището на мис Белсъм и затова решиха да се поразходят из Лондон.

В този момент те видяха каляска от злато, теглена от много коне. От двете страни на улицата се тълпяха хора, които развяваха

приветствено знаменца.

Бяха попаднали на шествието по встъпване в длъжност на лондонския кмет. Хората разпознаха трите „ура“ и бързо си ги прибраха. Всеки искаше да има „ура“ и всеки викаше „ура“. Беше прекрасно!

Когато церемонията свърши и трите „ура“ вече си тръгваха, изведнъж съзряха мис Белсъм.

— Здравейте, три „ура“! Беше фантастична церемония, нали!

— Прекрасна беше! — съгласиха се те.

— Е, аз трябва да тръгвам. Ще опитам да хвана автобуса! — каза мис Белсъм. — Довиждане! До скоро виждане!

— Искаме да те видим първо ние! — тихичко отвърнаха трите „ура“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.